

L'hospitalització dels malalts

per

M. TOST I PUNYET

Hi ha plantejat un problema a Barcelona, des de fa molts anys, extraordinàriament greu. La manca de llits per als malalts que desitgen i necessiten hospitalitzar-se. Solament la gent que intervé en aquests afers, saben els treballs, contrarietats i disgustos que a cada moment els ocasiona l'estat actual de l'esmentat problema. Autoritat, Juntes Administradores, Cossos Facultatius es preocupen constantment en trobar una solució per a avui i per a l'esdevenidor, per tal de no presenciar diàriament aquella filera de malalts, que durant dies i més dies truquen a les portes dels benèfics establiments en busca d'un llit on deixar-se caure. És un espectacle depriment, descoratjador, que destroça l'ànima. Tots pregunten amb veu tremolosa i els ulls plens de llàgrimes si hi ha una vacant per a poder entrar. N'hi ha que porten recomanacions de tota mena. Els metges de guàrdia, encarregats de controlar l'ingrés dels malalts, fan un esforç suprem per a consolar el pacient, però sense aconseguir-ho. La frase tan repetida "germà, tampoc avui no hi ha llit, potser demà" no satisfà el necessitat: Hi ha malalt que li cal fer nou i deu viatges per aconseguir ingressar a l'Hospital.

Com a demostració de la manca d'hospitals i llits que hi ha a casa nostra, posaré de relleu les següents dades: A París funcionen 32 hospitals; a Berlín, 30; a Londres, 26; a Hamburg, 10 a Francfort, 10; Zuric, amb 210.000 habitants, té el mateix nombre de llits que Barcelona.

Dels estudis que es porten fets resulta que a la nostra ciutat, per a resoldre totalment l'hospitalització, dels malalts són necessaris 2.000 llits més.

Ultra el pobre que cau malalt, també el treballador que contrau una malaltia i que pels motius esmentats no pot ingressar en un establiment benèfic, i per tant es veu obligat a passar la malaltia al seu domicili, sollicitant el metge de Beneficència Municipal per manca de mitjans econòmics,

és una causa que ens obliga als ciutadans de Barcelona a empènyer el problema benèfic-sanitari cap a la solució d'ell.

Solament el metge del Cos Mèdic Municipal pot donar una referència verídica de les pèssimes condicions higièniques de la immensa majoria de les cases de la Barcelona vella, sobresortint les enclavades al barri de les Drassanes.

Imaginu-vos un pis on s'entaforen diverses famílies carregades de fills, on cada família ocupa una sola cambra reduïda. Aquesta cambra serveix de menjador, de cuina, de dormitori. El mateix hi dormen sis, que vuit, que més persones. Vull dir tota la família.

Al sol li és prohibida l'entrada. Tot és fosc. L'aire que s'hi respira és dens, espès i d'un tuf molestós, típic. La terra i les parets tot rellisca de tanta brutícia. Entremig d'aquesta porqueria trobem un ésser humà ajagut a terra damunt una malfega pestilent o d'un catre podrit. I si a tot això hi afegim la manca d'aparells d'exploració i laboratori, que impossibilita, per tant, els metges del Cos Mèdic Municipal de fer un bon diagnòstic i tractament, serà fàcil d'endevinar que, en aquestes condicions, la mortalitat augmenta considerablement.

L'Ajuntament de la Dictadura votà tres milions de pessetes per a la construcció d'un Hospital per a tuberculosos a la Rabassada, al lloc conegut per Vista Rica. No es construí l'Hospital perquè la quantitat esmentada es destinà a altres afers. Això passa algunes vegades al nostre Ajuntament, per motius prou coneguts.

El pressupost municipal per a l'any 1932 aviat serà discutit. S'hi consigna igualment la quantitat de tres milions de pessetes per a un Hospital.

Al pressupost no s'hi especifica, com ja sabem, els detalls d'emplaçament ni la seva finalitat. Això a posteriori es resol per mitjà d'un projecte complementari.